11. 4. 2007

ID: 47373

Rozvázání pracovního poměru

Rozvázal-li pracovní poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem někdo, kdo nebyl účastníkem tohoto právního vztahu, může se zaměstnanec žalobou podle ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř. domáhat, aby bylo určeno, že toto rozvázání pracovního poměru je neplatné, má-li na takovém určení naléhavý právní zájem. Podání této žaloby není omezeno žádnou lhůtou. Není-li taková žaloba podána, lze se otázkou platnosti rozvazovacího úkonu - na rozdíl od případu, kdy ve lhůtě uvedené v ustanovení § 64 zák. práce nebyla uplatněna u soudu neplatnost rozvázání pracovního poměru provedeného některým z jeho účastníků - zabývat jako otázkou předběžnou např. ve sporu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem o náhradu mzdy nebo o určení trvání pracovního poměru.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 1057/2006, ze dne 6.3.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Ing. B. B., zastoupeného advokátem, proti žalovaným 1) Domovu důchodců a domu s pečovatelskou službou, příspěvkové organizaci, a 2) Městu Z., oběma zastoupeným advokátem, o neplatnost výpovědi z pracovního poměru a o určení trvání pracovního poměru, vedené u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 8 C 172/2004, o dovolání žalovaného 2) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 2. listopadu 2005 č.j. 35 Co 859/2005-80, ve znění usnesení ze dne 20. prosince 2005 č.j. 35 Co 859/2005-84, tak, že dovolání žalovaného 2) proti části rozsudku krajského soudu, v níž byl rozsudek okresního soudu ve vztahu k žalovanému 2) změněn tak, že bylo určeno, že „výpověď z pracovního poměru daná žalobci Městem Z. v listině ze dne 31.3.2004 je neplatná“, se zamítá; v dalším se dovolání odmítá.

Z odvolání :

Dopisem ze dne 31.3.2004 žalovaný 2) sdělil žalobci, že mu dává výpověď z pracovního poměru „založeného jmenováním do funkce dnem 1.5.2003, a to podle § 46 odst. 1 písm. e) zák. práce z důvodu dlouhodobých neuspokojivých pracovních výsledků“, které žalobce přes opakované písemné výzvy zaměstnavatele ze dne 6.2.2004, 23.2.2004 a 11.3.2004 ve stanovených lhůtách neodstranil.

Žalobce se domáhal (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně), aby bylo určeno, že uvedená výpověď z pracovního poměru „daná žalobci přípisem žalovaného 2) je neplatná“ a že „pracovní poměr mezi žalobcem a žalovaným 1) jako zaměstnavatelem, založený jmenování ze dne 30.4.2003, nepřetržitě trvá“. Žalobu odůvodnil tím, že na základě rozhodnutí Rady Města Z. byl ke dni 1.5.2003 jmenován do funkce ředitele žalovaného 1) zřízeného žalovaným 2), že dne 31.3.2004 mu bylo ze strany žalovaného 2) doručeno písemné odvolání z uvedené funkce a že téhož dne obdržel rovněž předmětnou výpověď podepsanou starostkou žalovaného 2). Žalobce má zato, že jednak „není naplněn zákonný výpovědní důvod“, jednak jde o právní úkon „zcela protiprávní a právně neúčinný“, neboť pracovní poměr žalobce k žalovanému 1) „rozvazuje někdo, jemuž to nepřísluší“; podle ustanovení § 8 a § 9 odst. 1 zák. práce jediným oprávněným subjektem k rozvázání pracovního poměru žalobce k žalovanému 1) je toliko „statutární orgán zaměstnavatele, kterým je ředitel žalovaného 1), nikoliv někdo jiný, jež stojí mimo tento subjekt“. S ohledem na odlišné stanovisko obou žalovaných k této otázce žalobci „nezbývá, než se domáhat soudního řešení v předmětné právní věci“.

Okresní soud v České Lípě rozsudkem ze dne 14.4.2005 č.j. 8 C 172/2004-55 určil, že „výpověď z pracovního poměru daná žalobci Městem Z. v listině ze dne 31.3.2004 je neplatná“ a že pracovní poměr mezi žalobcem a žalovaným 1) trvá, „ve vztahu k žalovanému Městu Z.“ [t.j. žalovanému 2)] žalobu zamítl a rozhodl, že žalovaný 1) je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 12.244,- Kč k rukám zástupce žalobce, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému 2) náklady řízení ve výši 12.257,- Kč k rukám zástupce žalovaného 2) JUDr. P. K. a České republice na účet Okresního soudu v České Lípě soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč. Soud prvního stupně vycházel ze zjištění, že na základě zřizovací listiny ze dne 24.4.2003 žalovaný 2) zřídil žalovaného 1) jako příspěvkovou organizaci a že jmenováním žalobce do funkce ředitele žalovaného 1), které dne 30.4.2003 provedl žalovaný 2) jako jeho zřizovatel, byl založen pracovní poměr mezi žalobcem jako zaměstnancem a žalovaným 1) jako zaměstnavatelem. Jednalo se o

„tzv. vnější jmenování“ subjektem stojícím vně zaměstnavatele [oprávnění žalovaného 2) jmenovat a odvolávat z funkce ředitele žalovaného 1) vyplývala ze zákona i ze zmíněné zřizovací listiny ze dne 24.4.2003], kdy pracovní poměr žalobce vznikl u zaměstnavatele [žalovaného 1)], „který jej svým úkonem nezaložil“. Z uvedeného je podle názoru soudu prvního stupně zřejmé, že „žalovaného 2) nelze pokládat za zaměstnavatele žalobce a nelze mu tedy přiznat legitimaci k ukončení pracovního poměru mezi žalobcem a žalovaným 1)“; žalovaný 2) byl toliko oprávněn odvolat žalobce z funkce ředitele žalovaného 1), případný úkon směřující k rozvázání pracovního poměru se žalobcem však měl učinit žalovaný 1) jako zaměstnavatel prostřednictvím svého statutárního orgánu – ředitele. Za tohoto stavu dospěl k závěru, že předmětná výpověď z pracovního poměru daná žalobci žalovaným 2), který nebyl účastníkem dotčeného pracovněprávního vztahu, je neplatná pro rozpor se zákonem. Žalobě na určení neplatnosti výpovědi ze dne 31.3.2004 a na určení trvání pracovního poměru však soud prvního stupně „vyhověl“ pouze ve vztahu k žalovanému 1), vůči kterému „jako svému někdejšímu zaměstnavateli“ měl žalobce na požadovaném určení naléhavý právní zájem. Ve vztahu k žalovanému 2), který nebyl účastníkem pracovněprávního vztahu, „neexistuje žalobcův naléhavý právní zájem dle § 80 písm. c) o.s.ř.“, a proto „byla žaloba v části směřující proti žalovanému 2) zamítnuta“.

K odvolání žalobce a žalovaného 1) Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 2.11.2005 č.j. 35 Co 859/2005-80, ve znění usnesení ze dne 20.12.2005 č.j. 35 Co 859/2005-84, rozsudek soudu prvního stupně „zčásti potvrdil a zčásti změnil“ tak, že určil, že „výpověď z pracovního poměru daná žalobci Městem Z. v listině ze dne 31.3.2004 je neplatná“, a žalobu na určení trvání pracovního poměru mezi žalobcem a žalovaným 1) zamítl; současně rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit České republice u Okresního soudu v České Lípě soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč, že žalovaní jsou povinni „společně a nerozdílně nahradit“ žalobci náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 13.234,- Kč k rukám JUDr. L. Š. a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud zdůraznil, že v posuzovaném případě byl žalobce ve smyslu ustanovení § 27 odst. 4 zák. práce jmenován do funkce vedoucího zaměstnance – ředitele žalovaného 1) podle zvláštních předpisů, „a to podle zák. č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, v souvislosti se zřízením příspěvkové organizace Města Z.“, a protože byl jmenován do vedoucí funkce u žalovaného 1) jako samostatné právnické osoby (příspěvkové organizace), „vznikl mu jmenováním ze zákona pracovní poměr u této příspěvkové organizace [žalovaného 1)]“. Vycházeje z ustanovení § 44 odst. 1 věty první zák. práce, z něhož vyplývá, že rozvázat pracovní poměr výpovědí „mohou učinit pouze subjekty pracovního poměru (tj. zaměstnavatel a zaměstnanec), nikoli třetí osoba“, odvolací soud dovodil, že, „pokud žalovaný 2) nebyl ve vztahu k žalobci ani zaměstnancem ani zaměstnavatelem a přesto vůči němu učinil jednostranný právní úkon – výpověď z pracovního poměru, stalo se tak v rozporu s výše zmíněným ustanovením zákona, a proto je tato výpověď neplatná pro rozpor se zákonem [§ 242 odst. 1 písm. a) zák. práce]“. Na uvedeném závěru „nic nemění“ skutečnost, že v době sepisování výpovědi neměl žalovaný 1) jiný statutární orgán, který by mohl se žalobcem rozvázat pracovní poměr, neboť podle názoru odvolacího soudu „nic nebránilo zřizovateli, aby u žalovaného 1) byl jmenován vedle ředitele další statutární orgán, či byl jmenován po odvolání žalobce z funkce jako jediný statutární orgán jiný ředitel“. Za situace, kdy žalobce po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně v dané věci dopisem ze dne 29.7.2005 sdělil žalovanému 1), že je již zaměstnán a že (oproti svému požadavku ze dne 27.5.2004) již na dalším zaměstnávání netrvá, má odvolací soud za to, že „pro právní postavení žalobce již určení existence (trvání) pracovního poměru nemá žádný význam“, a že proto žaloba na určení trvání pracovního poměru mezi žalobcem a žalovaným 1) z důvodu neexistence naléhavého právního zájmu žalobce není opodstatněná.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu (do jeho měnícího vyhovujícího výroku o určení neplatnosti výpovědi a do výroku o nákladech prvostupňového řízení) podal žalovaný 2) dovolání z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Namítal, že pracovní činnost žalobce byla po celou dobu trvání jeho pracovního poměru „řízena ze strany Rady Města Z.“, která mimo jiné rozhodovala o výši jeho mzdy a dalších mzdových nároků, kontrolovala jeho pracovní činnost a vytýkala mu nedostatky v práci. Přímým nadřízeným žalobce tedy byla Rada Města Z., která rozhodla i o vzniku jeho pracovního poměru, a také „zcela nepochybně“ bylo v její pravomoci rozhodnout o způsobu skončení tohoto pracovního poměru. Tímto rozhodnutím žalovaný 2) pověřil starostku města, „aby tento právní úkon – výpověď z pracovního poměru vykonala“, a tím jí „jako zřizovatel žalovaného 1) vložil do rukou pravomoci statutárního orgánu“. Protože v daném případě byl rozvazován pracovní poměr přímo se statutárním orgánem žalovaného 1), a tedy na straně zaměstnance i zaměstnavatele „vystupovala jedna a táž osoba“, je podle názoru dovolatele „možné i použití analogie k § 185 odst. 1 zák. práce, případně § 4 odst. 5 zákona č. 1/1992 Sb.“. Z těchto dvou zákonných úprav (podle nichž v určitých situacích je stanovena pravomoc k výkonu práv zaměstnavatele třetí osobě – nadřízenému orgánu, resp. tomu, kdo statutární orgán jmenuje či volí) „lze za použití výkladu a minori ad maius dovodit, že ten, kdo statutární orgán jmenuje či volí, vykonává vůči statutárnímu orgánu, který je zaměstnancem, veškerá práva zaměstnavatele, při kterých by došlo ke střetu zájmů zaměstnavatele a zaměstnance, tedy určuje mu pracovní úkoly, nařizuje přesčasy, vysílá jej na pracovní cesty, určuje čerpání dovolené, stanoví výši náhrady škody a také ji případně vymáhá, a také nepochybně může i ukončit pracovní poměr“. Žalovaný 2) navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolání bylo odmítnuto, neboť odvolací soud „se řádně vypořádal se všemi skutkovými a právními aspekty, které založil na platné právní úpravě“. Podle názoru žalobce za stavu, kdy mu výpověď z pracovního poměru dal subjekt, který k takovému postupu není povolán (není zaměstnavatelem), „je takový právní akt neplatný a neúčinný“.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), přezkoumal napadený rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání do jeho měnícího vyhovujícího výroku ve věci samé, které je ve vztahu k dovolateli podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. přípustné, není opodstatněné a že do výroku o nákladech řízení není tento mimořádný opravný prostředek přípustný.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů dovolatel v tomto směru nenapadá), že na základě zřizovací listiny ze dne 24.4.2003 Město Z. [žalovaný 2)] rozhodnutím svého zastupitelstva zřídilo příspěvkovou organizaci Domov důchodců a dům s pečovatelskou službou [žalovaného 1)]; podle čl. IV. zřizovací listiny je statutárním orgánem žalovaného 1) ředitel, který – mimo jiné - „plní úkoly vedoucího zaměstnance“ a kterého „jmenuje a odvolává z funkce Rada města Z. dle § 102 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích“. Dopisem ze dne 30.4.2003, nadepsaným „jmenování do funkce“, žalovaný 2) sdělil žalobci, že „Rada města Z. v souladu s § 102 (2) odst. b, zákona č. 128/2000, o obcích, v platném znění, jej na svém jednání dne 7.4.2003 jmenovala ředitelem žalovaného 1) s účinností od 1. května 2003“, a že „od tohoto dne žalobce bude plnit všechny povinnosti, které vyplývající ze zákoníku práce, a náležejí mu všechny nároky vyplývající z tohoto pracovního poměru“. Dopisem žalovaného 2) ze dne 31.3.2004 byl žalobce „podle rozhodnutí rady města ze dne 30.3.2004“ funkce ředitele žalovaného 1) odvolán a dalším dopisem ze dne 31.3.2004, který žalobce převzal téhož dne, žalovaný 2) sdělil žalobci, že mu dává výpověď z pracovního poměru „založeného jmenováním do funkce dnem 1.5.2003, a to podle § 46 odst. 1 písm. e) zák. práce z důvodu dlouhodobých neuspokojivých pracovních výsledků“.

Vzhledem k tomu, že předmětem dovolacího řízení je neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí ze dne 31.3.2004, kterou žalobce převzal téhož dne, je třeba projednávanou věc posuzovat i v současné době podle ustanovení zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 30.9.2004 (tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 436/2004 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zaměstnanosti) - dále jen „zák. práce“.

Podle ustanovení § 64 zák. práce neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou může jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec uplatnit u soudu nejpozději ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním.

Citované ustanovení umožňuje účastníkům pracovního poměru domáhat se soudní ochrany před jeho neoprávněným rozvázáním. Chce-li zaměstnavatel nebo zaměstnanec, aby nenastaly právní účinky vyplývající z rozvázání pracovního poměru, musí ve lhůtě dvou měsíců podat u soudu žalobu na určení, že právní úkon směřující k rozvázání pracovního poměru je neplatný. Pokud nebyla taková žaloba podána, skončí pracovní poměr mezi účastníky podle tohoto právního úkonu, i kdyby objektivně šlo o neplatné rozvázání pracovního poměru, neboť po uplynutí dvouměsíční lhůty se soud již nemůže posouzením otázky platnosti rozvazovacího úkonu zabývat, a to ani jako otázkou předběžnou (srov. slova „...přihlédne soud k zániku práva, i když to účastník řízení nenamítne“, uvedená v § 261 odst. 4 zák. práce).

Ustanovení § 64 zák. práce umožňuje zaměstnanci nebo zaměstnavateli domáhat se neplatnosti rozvázání pracovního poměru i tehdy, netrvá-li zaměstnanec - tak jako v posuzovaném případě - na tom, aby ho zaměstnavatel dále zaměstnával, nebo netrvá-li zaměstnavatel na tom, aby zaměstnanec dál konal svoji práci. Předmětem žaloby podle ustanovení § 64 zák. práce je existence právní skutečnosti (neplatnosti právního úkonu o rozvázání pracovního poměru), nikoli přímo určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř. Právní zájem na určení právní skutečnosti u této žaloby vyplývá přímo z ustanovení § 64 zák práce a není potřebné jej za řízení výslovně tvrdit ani prokazovat. Z tohoto důvodu u žalob podle ustanovení § 64 zák. práce nepřichází v úvahu zkoumání naléhavého právního zájmu na určení neplatnosti právního úkonu o rozvázání pracovního poměru, jak je tomu jinak u určovací žaloby podle ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. 10. 1997 sp. zn. 2 Cdon 1155/96 uveřejněný v časopise Soudní judikatura roč. 1997 pod č. 14 a rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 11. 11. 1998 sp. zn. 21 Cdo 1082/98, uveřejněný v časopise Soudní judikatura roč. 1999 pod č. 3.

V řízení zahájeném žalobou zaměstnance nebo zaměstnavatele podle ustanovení § 64 zák. práce je pasivně věcně legitimován druhý účastník pracovního poměru, který byl účasten na rozvázání pracovního poměru, jehož neplatnost je předmětem sporu. Žaloba zaměstnance (zaměstnavatele) na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru proto může být úspěšná jen tehdy, směřuje-li proti zaměstnavateli (zaměstnanci), který rozvázal pracovní poměr existující mezi účastníky [to platí i v případě, kdy pracovní poměr rozvázala jménem zaměstnavatele osoba, která k tomu nebyla oprávněna ze své funkce ani tím nebyla pověřena (srov. § 9 odst. 1 a 2 zák. práce), popřípadě které k takovému právnímu úkonu nebyla udělena plná moc (srov. § 14 - § 16 zák. práce)]. Neplatnost rozvázání pracovního poměru, které učinil (svým jménem) někdo jiný než účastník pracovněprávního vztahu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem [v projednávané věci tak učinil žalovaný 2)], nemůže být předmětem sporu podle ustanovení § 64 zák. práce. Uvedené vztaženo na posuzovanou věc znamená, že proti zaměstnavateli žalobce - žalovanému 1) nemůže být žaloba opodstatněná nikoliv z důvodu neexistence naléhavého právního zájmu, nýbrž proto, že zaměstnavatel - žalovaný 1) - není pasivně věcně legitimován.

Skutečnost, že neplatnost rozvázání pracovního poměru provedeného někým jiným než účastníkem pracovního poměru nemůže zaměstnanec (zaměstnavatel) uplatnit u soudu žalobou podle ustanovení § 64 zák. práce, ovšem neznamená, že by účastník pracovního poměru, kterému bylo takové rozvázání pracovního poměru adresováno, neměl ve vztahu k tomuto právnímu úkonu právo na soudní ochranu.

Rozvázal-li pracovní poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem někdo, kdo nebyl účastníkem tohoto právního vztahu, může se zaměstnanec žalobou podle ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř. domáhat, aby bylo určeno, že toto rozvázání pracovního poměru je neplatné, má-li na takovém určení naléhavý právní zájem. Podání této žaloby není omezeno žádnou lhůtou. Není-li taková žaloba podána, lze se otázkou platnosti rozvazovacího úkonu - na rozdíl od případu, kdy ve lhůtě uvedené v ustanovení § 64 zák. práce nebyla uplatněna u soudu neplatnost rozvázání pracovního poměru provedeného některým z jeho účastníků - zabývat jako otázkou předběžnou např. ve sporu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem o náhradu mzdy nebo o určení trvání pracovního poměru (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.6.1999 sp. zn. 21 Cdo 487/99).

S názorem dovolatele, že „ten, kdo statutární orgán jmenuje či volí, vykonává vůči statutárnímu orgánu, který je zaměstnancem, veškerá práva zaměstnavatele, a že také nepochybně může i ukončit pracovní poměr“, dovolací soud nesouhlasí.

V posuzovaném případě žalovaný 2) dal žalobci dne 31.3.2004 výpověď z pracovního poměru „založeného jmenováním do funkce dnem 1.5.2003“, tj. z pracovního poměru mezi žalobcem a žalovaným 1), který – jak uvedl odvolací soud – vznikl na základě jmenování žalobce do funkce ředitele žalovaného 1) podle zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, „v souvislosti se zřízením žalovaného 1)“ jako samostatné právnické osoby - „příspěvkové organizace Města Z.“. I když – jak zdůrazňuje dovolatel – žalovaný 2) (jeho Rada) byl „tím, kdo jmenuje a volí statutární orgán (ředitele) žalovaného 1)“, nelze z této skutečnosti typické pro tzv. vnější jmenování do funkce podle zvláštních předpisů (§ 27 odst. 4 zák. práce), ani z toho, že žalovaný 2) z pozice zřizovatele žalovaného 1) v rámci kontroly jeho hospodaření (§ 27 odst. 5 zákona č. 250/2000 Sb.) též rozhodoval o výši mzdy žalobce a kontroloval jeho pracovní činnost, dovozovat, že „zcela nepochybně“ byl oprávněn i ukončit pracovní poměr, jehož účastníky byli žalobce jako zaměstnanec a žalovaný 1) jako zaměstnavatel.

Výpovědí může rozvázat pracovní poměr zaměstnavatel i zaměstnanec (srov. § 44 odst. 1 věta první zák. práce). Zatímco zaměstnanec může dát zaměstnavateli výpověď z jakéhokoliv důvodu nebo bez uvedení důvodu (srov. § 51 zák. práce), je zaměstnavatel při rozvazování pracovního poměru výpovědí omezen ustanovením § 46 odst. 1 zák. práce, jež obsahuje taxativní výčet důvodů, ze kterých může dát zaměstnavatel zaměstnanci výpověď. Z uvedených ustanovení vyplývá, že pracovní poměr jakožto dvoustranný pracovněprávní vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem může rozvázat výpovědí jen některý z jeho účastníků, a že je vyloučeno, aby pracovní poměr byl rozvázán třetím subjektem, tak říkajíc zásahem vyšší moci odlišné od účastníků pracovního poměru. Protože v posuzované věci výpovědí ze dne 31.3.2004 pracovní poměr žalobce rozvázal (svým jménem) někdo jiný než zaměstnavatel žalobce [starostku města nelze považovat za pověřeného zaměstnance zaměstnavatele žalobce - žalovaného 1) - ve smyslu ustanovení § 9 zák. práce, ani za zástupce zaměstnavatele žalobce ve smyslu ustanovení § 14 zák. práce], je – jak vyplývá ze shora podaného výkladu – správný závěr odvolacího soudu o tom, že předmětná výpověď z pracovního poměru daná žalovaným 2) je „pro rozpor se zákonem“ neplatným právním úkonem ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1 písm. a) zák. práce.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu ve výroku o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229

odst. 3 o.s.ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalovaného 2) podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

Z vyjádření dovolatele, že dovolání směřuje též „do části III.“ napadeného rozsudku, vyplývá, že žalovaný 2) podává dovolání rovněž proti části rozsudku odvolacího soudu, v níž bylo rozhodnuto o nákladech řízení účastníků před soudem prvního stupně .

Z ustanovení § 167 odst. 1 o.s.ř. vyplývá, že rozhodnutí o nákladech řízení, má z pohledu formy rozhodnutí povahu usnesení, kterou neztrácí ani v případě, jestliže je přičleněno k rozhodnutí o věci samé, u něhož je stanovena forma rozsudku. Přípustnost dovolání proti napadenému výroku o nákladech řízení je proto třeba zkoumat z hledisek zákonných ustanovení, která stanoví podmínky přípustnosti dovolání proti usnesení odvolacího soudu. Z ustanovení §§ 237 až 239 o.s.ř. ovšem vyplývá, že dovolání proti výroku usnesení odvolacího soudu o nákladech řízení není podle právní úpravy přípustnosti dovolání v občanském soudním řádu účinné od 1. ledna 2001 přípustné, a to bez zřetele k povaze takového výroku, tedy bez ohledu na to, zda jde např. o měnící nebo potvrzující rozhodnutí o nákladech řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31.1.2002, sp. zn. 29 Odo 874/2001, uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod poř. č. 88, ročník 2002).

Protože dovolání v této části směruje proti rozhodnutí, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalovaného 2) proti výroku o nákladech řízení - aniž by se mohl věcí dále zabývat - podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. c) o.s.ř. odmítl.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování